

procurà educar, millor en Joanet, que va anar als Maristes de La Garriga junt amb en Joan Uñó. No cal dir, anada i tornada a peu, a les 6 del matí, les gelades. Era donar-li un camí.

La mainada tenien tan ficada al cap la idea del secret de la correspondència, tan repetida, que recorden que a un dels fills, o potser nét, de quatre anys, portador d'una carta a un veí de la Sagrera, un altre veí massa curiós li demanà: «A qui portes aquesta carta?». La resposta, ben apresada, fou clara: «Amb que ho sàpiga jo ja n'hi ha prou». El mateix ho contava, poc després, al mateix Espardenyer.

En morir, el Sr. Rector Mn. Riu, que coneixeria l'Índex, aconsellà a la família que cremés els llibres dolents o perillosos, perquè la seva poca cultura no els permetria interpretar-los com feia el pare. Els cremarien; entre ells una història-recull que havia anat fent de la Casa Rosàs.

Els quatre fills que dèiem foren en Claudi, en Joan, la Maria i la Montserrat; la Maria encara vivent, nascuda el 1899, que recorda l'àvia.

El gran, en Claudi, es casà amb Pilar Salas Castillo, de Pinseque, província de Saragossa, germana de l'Aurèlia de Can Mestret. Canviaren l'espardenyeria per posada, i foren els pares i avis de l'actual amo de Ca l'Espardenyer, el pare resident a Badalona i el fill Joan Rosàs Reverté a Barcelona, amb esposa i dues nenes i al front d'una Dependència Cultural-Històrica a la Generalitat. No cal dir que a ell es deu gran part d'aquest escrit.

De l'altre noi, en Joan, no cal dir-ne res. Era en Joanet. Ell i la Rosa, tant lligats al poble i que tants bons records hi deixarien.

De les noies, la Montserrat es casà amb en Josep Ciurans, a Can Sabaté, finca que després fou d'en Joanet. La Maria amb els Portussach, tots ells afincats temporalment a Santa Eulàlia.

Josep Claret